

ΟΡΙΣΜΕΝΗ ΚΑΙ ΑΟΡΙΣΤΗ ΑΓΩΓΗ΄
ΕΝΝΟΜΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΟΡΙΣΤΙΑ ΤΗΣ΄
ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΟΡΙΣΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΡΕΙΟ
ΠΑΓΟ (ΠΟΣΟΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΙΟΤΙΚΗ ΑΟΡΙΣΤΙΑ)

Κοινή είναι και η παραδοχή ότι η αγωγή είναι ορισμένη όταν αναφέρει τα στοιχεία που απαιτεί το πραγματικό του εκάστοτε εφαρμοστέου κανόνα δικαίου, ώστε να δύναται να επέλθει η διά της αγωγής αξιούμενη - και από τον εν λόγω κανόνα προβλεπόμενη - έννομη συνέπεια¹, κατά συνέπεια δε, αόριστη είναι η αγωγή όταν είτε απουσιάζει από το δικόγραφο της ουσιώδες γεγονός είτε το γεγονός αυτό δεν εξειδικεύεται επαρκώς². Ειδικά στην αναγνωριστική αγωγή, κατά τη ρητή σχετική διάταξη του άρθρου 70 ΚΠολΔ, η μνεία των περιστατικών που στοιχειοθετούν το έννομο συμφέρον του ενάγοντος, αποτελεί αναγκαίο στοιχείο του δικογράφου της αγωγής αυτής, κατά το άρθρο 216 § 1 εδάφ. α΄ ΚΠολΔ³ και συνεπώς αν δεν αναφέρονται τα περιστατικά αυτά στο εν λόγω δικόγραφο, η αγωγή απορρίπτεται ως απαράδεκτη, εξαιτίας της (**αθεράπευτης**) αυτής αοριστίας της⁴. Τέλος, η (στοιχειοθετούσα αναιρετικό λόγο) πλημμέλεια του δικαστηρίου της ουσίας, εν σχέσει προς την εκτίμηση του ορισμένου της αγωγής, μπορεί να οφείλεται και στο ότι το εν λόγω δικαστήριο, εξαιτίας εσφαλμένης ανάγνωσης ή εκτίμησης του δικογράφου της αγωγής, θεωρεί ότι τα περιστατικά της εκτίθενται ορισμένως, ενώ στην πραγματικότητα συμβαίνει το αντίθετο (ποιοτική αοριστία)⁵

¹ ΑΠ 1266 /1989 ΕλΔ-νη 32 / 790. **Κεραμεύς**, Αστικό δικονομικό δίκαιο, Γενικό μέρος, 1986, § 75 σελ. 206. **Ράμμος**, Εγχειρίδιον ΚΠολΔ Ι σελ. 436 επ.

² Όλως ενδεικτικώς, βλ. την ΑΠ 638 /1992 ΝοΒ 1993 / 625. **Μακρίδου**, Η διάκριση απαράδεκτης και νόμω αβάσιμης αγωγής στα πλαίσια της αοριστίας, Αρμ. 1995 σελ.291.

³ Βλ. σχετικά το Διάγραμμα του Εισηγητή **Γ. Ράμμου**, στο Σχέδιο ΠολΔ ΙΙ σελ. 23. **Μπέης**, Δ. 3 σελ. 367. ΑΠ 217/ 1956 ΕΕΝ ΚΓ / 817. ΑΠ 318/1955 ΑρχΝ ΣΤ / 425.

⁴ Βλ. ειδικώς σε αναγνωριστικές αγωγές, τις ΑΠ 324 / 1974 ΝοΒ 22 / 1923, ΕΑ 4907 / 1986 ΑρχΝ 38 /1977, ΕφΙωαν 191 / 1981 ΝοΒ 31 / 249 και γενικότερα σε παντός είδους αγωγές, τις ΑΠ 1316 /1992 ΕλλΔ-νη 1994 / 367, ΑΠ 1322 / 1992 ΕλλΔ-νη 1994 / 368 και 1510 /1992 ΕλλΔ-νη 1994 / 368.

⁵ **Σινανιώτης**, Η ανáιρεση, 1996, σελ. 180. **Βερβενιώτης**, Η αοριστία της αγωγής και ο αναιρετικός της έλεγχος, ΝοΒ 27 / 1564. **Ψωμάς**, Ο αναιρετικός λόγος του άρθρου 559 αριθ. 14 του ΚΠολΔ, κατά

τη νομολογία του Αρείου Πάγου, στις « Μελέτες αναιρετικής διαδικασίας », 1990, § 14 (γ) σελ. 126 -
7. ΑΠ 1510 /1992 ΕλλΔ-νη 35 / 368. ΑΠ 280 /1992 Δ. 23 / 1065. ΑΠ 60 / 1990 ΕλλΔ-νη 32 / 981.